

Ο ΙΩΣΗΦ ΜΑΤΖΙΝΗΣ

ΚΑΙ ΤΟ

ΡΩΜΑΙΚΟΝ ΚΡΑΤΟΣ.

Ἡ τελευταία ἐπανάστασις τῆς Ἰταλίας ἤρχισεν εἰς τὴν Ῥώμην ἐκ τοῦ ἱεροῦ συλλόγου, καθ' ἣν ἡμέραν οἱ καρδινάλιοι συνθηροισμένοι εἰς σύγκλητον, ἀνεβίβασαν τὸν Πῖον θ' ἐπὶ τοῦ παπικοῦ θρόνου. Ἀπὸ τὴν Ῥώμην ὡς ἀπὸ τὴν καρδίαν τῆς Ἰταλίας ἐξεπορεύθη ἡ διανοητικὴ καὶ ἠθικὴ ἐκείνη κίνησις, ἣτις ἐπεξετάθη εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας τῆς Ἰταλίας. Ἐκ τῆς Ῥώμης λοιπὸν πρέπει νὰ εἰσελθῶμεν εἰς τὴν διήγησιν. Ἀλλὰ, σύμπτωσις ἀξιοπεριεργὸς καὶ δεικνύουσα τί εἶναι ἡ αἰωνία πόλις διὰ τὴν Ἰταλίαν, τὰ προλεγόμενα τῆς ἐπαναστάσεως συγκεφαλαιοῦνται εἰς τὴν ζῶν ἑνὸς ἀνδρὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Ἰταλία, εἴτε δικαίως εἴτε ἀδίκως, εἴτε μετανοεὶ σήμερον εἴτε ὄχι, ἔζησεν ἀπὸ τοῦ 1830, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἐμπιστεύεται ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν στείγην τῶν τελευταίων κινδύνων. Ἄς ἀκολουθήσωμεν λοιπὸν τὸν Ἰωσήφ Ματζίνην εἰς τὸν βῆμα τοῦ παρὰ τὸν βίον του, ἄς ἴδωμεν ὅποια ὑπὸ τὴν ᾧθησιν αὐτοῦ ἐγένετο ἡ Ἰταλία· θέλομεν ἀκολουθήσει ἔπειτα τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐπαναστάσεως ἐν Ῥώμῃ, ὅπου θὰ ἐπανεύρωμεν τὸν διεγέρτην περιβεβλημένον τὴν ἀνωτάτην δύναμιν.

Γεννηθεὶς εἰς Γένουαν κατὰ τὸ 1808 ὁ Ἰωσήφ Ματζίνης ἐφάνη πρωτῶν ὅτι ἐπροικίσθη ὑπὸ τῆς φύσεως μὲ ὅλα τὰ πλεονεκτήματα τὰ ὅποια δελεάζουν. Ὡς ἐξ ἐνστίκτου δὲ ἐτελειοποιεῖ αὐτὰ ἀντὶ νὰ τὰ διαφθείρη, ὡς τόσοι ἄλλοι. Ὀχρὸς καὶ σοβαρὸς, μὲ πρόσωπον ποιητικῶς περιεστεμμένον ὑπὸ πλουσίας μελανῆς κόμης, ἐπεδείκνυεν ἦθος αὐστηρόν, τὸ ὁποῖον δὲν διέψευδον οὔτε οἱ λόγοι του οὔτε ἡ ζωὴ του, καθαρὰ οὔσα καὶ ἀνεπίληπτος. Περιφρονῶν τὰς δημῶδεις ἡδονάς, ἔζη μόνος ἢ μετὰ των φίλων, τοὺς ὁποίους προσεῖλκεν ἡ γλυκύτης καὶ τὸ εὐπρόσιτον τοῦ χαρακτῆρος του, ἢ λε-